

MYRTE GAY-BALMAZ
DOKTERSASSISTENTE

Recept tevredenheid

Op de dokterspraktijk in Amsterdam is geen dag hetzelfde. Komt dat doordat er zoveel verschillende ziekten zijn? Of ligt het aan iets heel anders? Myrte gaat op onderzoek uit en probeert het te verklaren.

Mijn negentigjarige moeder heeft door haar onvaste handen een bibberig handschrift ontwikkeld. Zelf vindt ze dat vreselijk, omdat het haar soms niet meer lukt haar eigen schrift te ontcijferen. En zij is niet de enige. Haar kleinkind, mijn twintigjarige zoon, wordt bijna wanhopig wanneer hij haar handschrift ziet. Hij is van de generatie die ervan overtuigd is dat lezen saai en schrijven stom is. Dus beperkt het schrijven zich bij hem tot het zetten van een handtekening, indien nodig. Bovendien houdt hij er een merkwaardige theorie op na, namelijk dat ik hem gedwongen linkshandig heb leren schrijven. Dat is zo lachwekkend dat het bijna waar moet zijn. Het heeft hem in elk geval geen mooi schrift opgeleverd, maar wel een enigszins vertwijfelde moeder (ik dus) en een opgetogen oma. Die – toen ze er ongeveer vijftien jaar geleden achter kwam dat mijn zoon linkshandig was – verrast uitriep ‘Daar zit een creatieveling in’. Dus een studie medicijnen gaat het niet worden, al heeft hij er wel het juiste handschrift voor... In mijn begintijd als doktersassistent werd er nog wel eens handmatig een receptje voorgeschreven. Dat is nu uit den boze, wat gelukkig niet wil zeggen dat het helemaal is uitgeroeid. Een ondankbare klus voor iedere apotheker, die toentertijd een soort grafoloog moet zijn geweest. Ik verdenk de studie geneeskunde van destijds ervan de mannen (de meesten geneeskundestudenten waren toen mannen) expres aan te leren om in hanenpoten te schrijven. Dat werkte vast statusverhogend.

Niet voor niks hoor je artsen (v/m) soms bij een onleesbare notitie nog altijd verontschuldigend zeggen: ‘Tsjja, het blijft het handschrift van een arts.’

Ik hou wel van die handgeschreven papiertjes. Fascinerend, want onleesbaar. Dus ook de felicitaties die mijn moeder mijn zoon stuurt. Zeg nu zelf: hoe voorspelbaar kan de tekst van oma zijn? Hij verhaspelt de tekst als volgt: van korte giraffen met je-never doet alles loensen en je knellen jegens dank. En vraagt, oprecht verwonderd ‘Wat betekent “jegens” nou weer?’ Alsof de rest van de tekst hem wel volkomen helder is en uitsluitend geeft, namelijk: van harte gefeliciteerd met je verjaardag, als je langs komt krijg je je geschenk.

Wanneer we bij haar langsgaan, duwt ze een kort lijstje met grotendeels onleesbare taken onder mijn neus. Het lijstje is haar geheugensteuntje. Bij de taken die ze zelf niet meer kan lezen zegt ze vergoelijkend: ‘Nou als ik het toch niet meer weet, dan zal het ook wel niet zo belangrijk zijn.’ Dat klinkt heel aannemelijk en aanvankelijk ben ik best bereid er in mee te gaan. Het scheelt me een hoop werk, want ieder taakje is een in onschuld vermomd klein opdrachtje. Eigenlijk een soort recept waar ik me als nepapotheker op stort om de uitdaging van het ontcijferen aan te gaan. Het voorgeschreven geneesmiddel is dan het taakje dat ik vervolgens met frisse tegenzin uitvoer. Met uiteindelijk als helende uitwerking dat we beiden tevreden zijn. ■